

АГАТА КРИСТИ ПОРТАТА КЪМ БАГДАД

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

Четири огромни порти има град Дамаск.

Господин Паркър Пайн си повтори тихичко стиха на Флекър:

*Вратата на съдбата, Вратата на пустинята,
Пещерата на нещастieto, Крепостта на страха.
Портата към Багдад съм аз, входа за Диарбекир.*

Той стоеше на улицата пред хотел „Ориент“ в Дамаск и гледаше един от огромните автобуси с шест колела, който трябваше да закара него и още единадесет пътници през пустинята до Багдад на следващата сутрин.

*Не минавай през мен, о керван, и да пееш недей.
Чуваш ли тишината на мъртвите птици,
която сякаш като птица пърха?
Отмини, О керван, ти керван обречен, керван на
смъртта!*

Сега нещата бяха много по-различни. В миналото „Портата към Багдад“ *наистина* е била врата на смъртта. Хората преминавали четиристотин мили през пустинята с кервани. Пътували месеци наред дълго и уморително. В днешно време вездесъщите бензинови чудовища минаваха същото разстояние за тридесет и шест часа.

— Какво казахте, господин Паркър Пайн? — Нетърпеливият глас беше на госпожица Нета Прайс, най-младата и най-чаровната туристка. Макар че пътуваше със строгата си леля, която имаше мустаци като на мъж и беше натъпкана с библейски познания, Нета успяваше да се забавлява по безброй фриволни начини, които възрастната госпожица Прайс навярно не би одобрила, ако изобщо узнаеше за тях. Господин Паркър Пайн ѝ повтори стиховете на Флекър. — Колко вълнуващо! — възкликна Нета. Трима мъже в униформи на

военновъздушните сили, стояха наблизо и един от тях, почитател на Нета, се намеси в разговора.

— Очакват ви и други вълнения по време на пътешествието — каза той. — Дори в наши дни понякога бандитите стрелят по туристите. Освен това, може да се загубите. Случва се понякога. Тогава изпращат нас да ви търсим. Един човек се загуби и остана цели пет дни в пустинята. За щастие носил достатъчно вода със себе си. По пътя има дупки и колата силно се друсва. Само какви дупки! Веднъж един човек така си умря от удара. Казвам ви самата истина! Заспал по време на пътуването. Главата му се ударила в тавана на колата и той умрял.

— В такъв автобус ли, господин О'Рурк? — поиска да узнае възрастната госпожица Прайс.

— Не, не точно в такъв — призна младият мъж.

— Но ние трябва да разглеждаме забележителностите — намеси се развълнувано Нета.

Лея ѝ извади пътеводител.

Нета лекичко започна да пристъпва назад.

— Знам, че иска да ме замъкне на някакво място, където Свети Павел бил хвърлен от прозореца — прошепна тя. — А аз искам да разгледам пазара.

О'Рурк се отзова веднага.

— Елате с мен! Ще тръгнем по улица Стрейт...

И те се отделиха от групата.

Господин Паркър Пайн се извърна към кротък мъж, който стоеше до него. Казваше се Хенсли. Работеше в Министерството по социални въпроси в Багдад.

— Дамаск може малко да ви разочарова, когато го видите за пръв път — каза извинително той. — Вече е цивилизован. Има трамваи, модерни къщи и магазини.

Хенсли кимна с глава. Не беше от словоохотливите.

— Ами... то... не бих... като си помисля... — измърмори той.

Покрай тях мина един млад русокос господин с вратовръзка от колежа „Итън“. Имаше приятно, но малко безизразно лице, което в момента изглеждаше разтревожено. Двамата с Хенсли работеха в един и същи отдел.

— Здравсти, Сметърст — поздрави го приятелят му. — Загубил ли си нещо?

Капитан Сметърст поклати глава. Беше млад човек, чието лице не подсказваше наличието на голям ум.

— Просто разглеждам — отвърна разсеяно той. Сетне изглежда се сети нещо и продължи: — Тази вечер трябва да се веселим, нали?

Двамата приятели се отдалечиха заедно. Господин Паркър Пайн си купи местен вестник на френски език.

Не откри нищо интересно. Местните новини не значех нищо за него и явно по света не се е случило важно събития. Загледа в се колонките под заглавието „Лондон“ и се зачете.

Първата се отнасяше до финансови въпроси. Втората беше за предполагаемото местонахождение на господин Самуел Лонг, укриващият се от съда финансист. Злоупотребите му възлизаха на три милиона и се говореше, че е успял да се укрие в Южна Америка.

— Не е съвсем зле за човек, който едва е навършил тридесет години — промърмори господин Паркър Пайн.

— Моля?

Обърна се и видя италианския генерал, с когото бе пътувал на един и същ кораб от Бриндизи до Бейрут.

Господин Паркър Пайн обясни на генерала какво имаше предвид. Генералът кимна няколко пъти с глава.

— Този човек е голям престъпник. Дори ние в Италия сме потърпевши. Вдъхваше доверие и то навсякъде по света. Казват, че бил образован човек.

— Да учил е в Итън и Оксфорд — каза предпазливо господата Паркър Пайн.

— Ще го хванат ли, как мислите?

— Зависи каква преднина има. Може все още да е в Англия. Всъщност, може да е навсякъде.

— И тук сред нас ли? — засмя се генералът.

— Възможно е. — Господин Паркър остана сериозен. — Откъде можете да знаете дали аз не съм този човек, генерале?

Генералът го погледна стреснато. След това смуглото му лице се отпусна и той се усмихна с разбиране.

— О, това би било добре, много добре! Но вие... — Той отместя очи от лицето на господин Паркър Пайн и го огледа.

Англичанинът разбра правилно погледа му и каза:

— Не бива да съдите по външността. Няколко допълнителни килограми са достатъчни, за да се придаде на човек доста по-възрастен вид. — Сетне замечтано добави: — Пък и сега има всякакви бои за коса, освен това можете да си направите белег на лицето. Можете дори да промените националността си.

Генерал Поли се оттегли изпълнен със съмнение. Никога не разбираше кога англичаните говорят сериозно.

Господин Паркър Пайн реши да се позабавлява тази вечер като отиде на кино. После отиде в „Нощен палат на удоволствията“. Мястото съвсем не му се стори палат, да не говорим за удоволствията. Танцърките играеха с подчертана липса на ентузиазъм и ръкоплясканията бяха вяли.

Изведнъж господин Паркър Пайн зърна Сметърст. Младият Мъж седеше сам на маса. Лицето му беше зачервено и на господин Паркър Пайн му се стори, че той вече е изпил повече, отколкото трябва. Той мина през залата и седна при младия човек.

— Цяло безобразие е начинът, по който тези момичета се отнасят с човека — рече мрачно капитан Сметърст. — Почерпих я с две питиета после с трето, после с още, а тя хукна захилена с някакъв португалец. На това аз му викам безобразие.

Господин Паркър Пайн изрази съчувствието си и му предложи да пият кафе.

— Поръчал съм си арак — каза Сметърст. — Бива си го. Опитайте.

Господин Паркър Пайн знаеше нещичко за свойствата на арака и тактично се опита да отклони предложението. Сметърст поклати глава и продължи:

— Много съм го загазил. Трябва малко да си вдигна настроението. Не знам как бихте постъпили вие на мое място. Не искам да издам приятеля си? Искам да кажа какво може човек да направи в такъв случай? — Той се загледа в събеседника си сякаш го вижда за пръв път и рязко попита: — Кой сте вие? С какво се занимавате?

— Вдъхвам доверие — отвърна спокойно господин Паркър Пайн.

Сметърст се вторачи в него с жив интерес.

— Какво? И вие ли...

Господин Паркър Пайн извади от портфейла си изрезка от вестник и я постави на масата. На нея пишеше:

Щастлив ли сте?

Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн...

Сметърст успя да го прочете с известни усилия.

— Дявол да ме вземе! — изруга той. — Значи искате да кажете, че хората идват при вас и ви разказват проблемите си.

— Да, те ми се доверяват.

— Куп видиотени жени, предполагам.

— Наистина жените са повече — отбеляза господин Паркър Пайн. — Но също така има и мъже. Ами вие, млади приятелю? Нали току-що ми поискахте съвет?

— Я се разкарай! — сопна се капитан Сметърст. — Това си е моя работа... и само моя! Къде е проклетият арак?

Господин Паркър Пайн поклати тъжно глава и остави капитан Сметърст, защото реши, че е безнадежден случай.

Конвойт за Багдад тръгна в седем часа сутринта. Групата се състоеше от дванадесет души. Господин Паркър Пайн и генерал Поли, госпожица Прайс и нейната племенница, трима офицери от военновъздушните сили, Сметърст и Хенсли и една арменка със сина си на име Пантемиан.

Пътуването започна без инциденти. Скоро плодните дървета на Дамаск останаха зад гърба им. Небето беше облачно и младичкият шофьор го погледна със съмнение един-два пъти. Размени няколко думи с Хенсли.

— Доста вали от другата страна на Рутбах. Дано да не затънем.

Спряха по обяд и им раздадоха квадратни картонени кутии с храна. Двамата шофьори свариха чай, който сервираха в картонени чашки. След това отново продължиха с колата през безкрайната равнина.

Господин Паркър Пайн размишляваше за бавните кервани и за пътуванията, протичали със седмици...

По залез-слънце пристигнаха в пустинния форт Рутбах.

Големите порти не бяха затворени и автобусът мина при тях, за да влезе в двора на форта.

— Много е вълнуващо! — възкликна отново Нета.

След като се изми, тя пожела да отиде на кратка разходка. Лейтенантът от военновъздушните сили О'Рурк и господин Паркър Пайн предложиха да я придружат. Когато тръгнаха, управителят дойде при тях и ги помоли да не се отдалечават много, защото може да им бъде трудно да се върнат, след като се стъмни.

— Няма да ходим надалеч — обеща О'Рурк.

Всъщност разходката не беше много интересна, защото пейзажът беше еднообразен.

Господин Паркър Пайн се наведе и взе нещо от земята.

— Какво е това? — попита любопитно Нета.

— Праисторически кремък, госпожице Прайс — подаде ѝ го той. — Инструмент за пробиване на дупки.

— Те... дали са се убивали един друг с тези неща?

— Не. Имал е мирно предназначение. Но предполагам, че са могли и да убиват с него, ако са искали. Важно е *желанието* да убиваш, инструментът е без значение. Винаги ще се намери *нещо*, което да свърши работа.

Започна да се стъмва и те се прибраха обратно във форта.

След вечерята, която се състоеше от множество блюда, приготвени от консерви, групата остана по местата си, а мъжете запушиха. Щяха да продължат в дванадесет часа.

Шофьорът изглеждаше възбуден.

— Предстоят ни няколко лоши участъка — обясни той. — Може да затънем.

Всички се качиха в голямата кола и се наместиха удобно. Мис Прайс се бе разгневила, защото не бе могла да се добере до един от куфарите си.

— Искам чехлите си — простена тя.

— Много по-вероятно е да ви потрябват ботушите — обади се Сметърст. — Доколкото разбирам, ще затънем в море от кал.

— Нямам чорапи за преобуване — оплака се Нета.

— Няма значение. Вие ще стоите в колата. Само силният пол ще трябва да слиза и да бута.

— Винаги си нося допълнителен чифт чорапи — отбеляза Хенсли, като се потупа по джоба на палтото. — Човек никога не знае какво може да му се случи.

Загасиха лампите. Голямата кола потегли в нощта.

Пътуването не беше чак толкова прекрасно. Разбира се, не подскачаха, както би било в туристически автобус за обиколка в града. Но въпреки това, от време на време силно друсаше.

Господин Паркър Пайн се бе настанил на една от предните седалки. През пътеката седеше арменката, загърната в одеяла и шалове. Синът ѝ беше зад нея. Зад господин Паркър Пайн седяха двете госпожици Прайс. Генералът, Сметърст, Хенсли и господата от военновъздушните сили бяха отзад.

Колата бавно пътуваше в нощта. Господин Паркър Пайн не можеше да заспи. Нямахше накъде да се обърне. Арменката си бе изпружила краката чак до неговото място. Тя, във всеки случай, се чувстваше удобно.

Всички други изглежда спяха. Той усети как съня го оборва, но едно внезапно друсване го подхвърли към тавана на автобуса. Чу сънени протести от дъното на автобуса.

— По-кратко! Не искате да ни счупите вратовете, нали?

Сънят го завладя отново. Няколко минути по-късно, макар и с неудобно извит врат, той вече спеше...

Събуди се внезапно. Автобусът беше спрял. Мъжете излязоха от него.

— Затънахме — информира го накратко Хенсли.

Нетърпелив да види какво става, господин Паркър Пайн стъпи енергично в калта. В момента не валеше. Имаше луна и на нейната светлина можеше да се види как шофьорите работят енергично с крикове и камъни, борейки се да извадят колелото от калта. Помагаха им няколко мъже. Трите жени гледаха през прозорците — госпожица Прайс и Нета с интерес, а арменката със зле прикрито отвращение.

Единият от шофьорите подаде команда и мъжете започнаха да бутат.

— Къде е арменчето? — попита О'Рурк. — Сигурно си топли крачетата и се е настанил удобно на седалката като котка? Нека и той

да излезе!

— Капитан Сметърст също! Няма го сред нас — отбеляза генерал Поли.

— Мерзавецът продължава да спи. Вижте го!

Това беше истина. Сметърст продължаваше да седи на седалката си, с увиснала напред глава и отпуснато тяло.

— Аз ще го събудя! — обади се О'Рурк.

Той скочи обратно в колата. След минута се появи на вратата. Гласът му беше променен.

— Вижте, мисля, че той май е болен... или нещо такова. Къде е лекарят?

Командирът на ескадрила Лофтус, лекар от военновъздушните сили, кроткият на вид човек с побеляла коса излезе пред групата мъже, които работеха при колелата.

— Какво му има? — попита той.

— Аз... аз не знам.

Лекарят влезе в колата. О'Рурк и Паркър Пайн го последваха. Той се наведе над провисналото тяло. Един поглед и едно докосване бяха достатъчни.

— Мъртъв е — констатира той.

— Мъртъв? Но как? — Заваляха въпроси.

— О! Това е ужасно! — Гласът бе на Нета.

Лофтус се обърна ядосано.

— Сигурно си е ударил главата в тавана — отбеляза той. — Минахме през много дълбоки дупки по пътя.

— Нима това би могло да го убие? Дали няма нещо друго?

— Не мога да кажа, преди да го прегледам по-обстойно — обясни Лофтус.

Той се огледа наоколо с измъчен вид. Жените се доближиха, мъжете се скупчиха пред вратата на автобуса.

Господин Паркър Пайн заговори шофьора. Той беше силен и атлетичен младеж. Пренесе жените една по една през калта и ги постави на сухата земя. Успя да пренесе мадам Пантемиан и Нета без особено усилие, но краката му се огънаха под тежестта на пълната госпожица Прайс.

Купето остана на разположение на доктора, за да направи необходимия преглед.

Мъжете възобновиха опитите си да извадят колата от калта. Слънцето се показва на хоризонта. Денят щеше да бъде великолепен. Калта бързо изсъхваше, но автобусът остана затънал. Счупиха три крика, но нищо не постигнаха. Шофьорът започна да приготвя закуската. Отвори консерви с наденички и сложи вода за чай. Малко по-настрана водачът на въздушна ескадрила Лофтус даде заключението си:

— Няма никакви белези, нито рани по него. Както вече споменах, той сигурно си е ударил главата в тавана.

— Задоволява ви версията, че е умрял от естествена смърт? — попита господин Паркър Пайн.

В гласа му се прокрадва нещо, което накара лекаря да го стрелне сочи.

— Има само още една възможност.

— Да?

— Ами, някой да го е ударил отзад по главата с нещо като торбичка, пълна с пясък. — Гласът му прозвуча извинително.

— Малко вероятно е — обади се вторият офицер от военновъздушните сили. Беше младеж с невинно ангелско лице. — Искаш да кажа, че никой не би могъл да го направи, без да го забележат.

— Ами, ако всички сме спали? — предположи докторът.

— Онзи, който го е направил, не е могъл да бъде сигурен в това — рече другият.

— Някой от нас щеше да се събуди от движението между седалките.

— Единственият начин — намеси се генерал Поли, — е, да го е направил някой, който е седял зад него. Могъл е да избере момента, без да е необходимо да става от мястото си.

— Кой седеше зад капитан Сметърст? — попита лекарят.

— Хенсли, сър — отвърна веднага О'Рурк, — но не може да бъде. Хенсли беше най-добрият приятел на Сметърст.

Последва тишина. После се чу спокойният и сигурен глас на господин Паркър Пайн.

— Мисля, че лейтенантът от военновъздушните сили Уилсън има нещо да ни каже.

— Аз ли, господине? Ами аз...

— Хайде казвайте, Уилямсън — подкани го О'Рурк.

— Не е нищо, всъщност, съвсем е без значение.

— Кажете го.

— Само част от разговор, който чух в Рутбах на двора. Бях се върнал в автобуса, за да потърся табакерата си. Заоглеждах се за нея и тогава чух двама души, които бяха отвън да говорят. Единият беше Сметърст. Той казваше... — замълча.

— Хайде, човече, изплюй камъчето!

— Ами, не искам да издаде някакъв свой приятел. Звучеше много разстроено. Тогава каза: „Ще си държа езика зад зъбите до Багдад, но нито миг след това. Ще трябва да се махнеш бързо.“

— А кой беше другият мъж?

— Не зная, господине. Заклевам се! Беше тъмно и той каза само една-две думи, които не можах да разбера.

— Кой от вас познаваше добре Сметърст?

— Не мисля, че думата приятел би могла да се отнесе за друг, освен за Хенсли — рече бавно О'Рурк. — Познавах Сметърст, но много слабо. Уилямсън е нов тук, както и командирът на ескадрила Лофтус. Не мисля, че някой от тях се е срещал с него преди.

Двамата мъже потвърдиха думите му.

— Вие, генерале?

— Никога не съм виждал този млад човек, преди да прекосим Ливан. Пътувахме в един и същи автобус.

— А онзи арменски плъх?

— Той не би могъл да бъде ничий приятел — заяви решително О'Рурк. — Пък и няма арменец, който да има смелостта да убие човек.

— Може би аз имам в допълнение едно дребно доказателство — обади се господин Паркър Пайн и повтори разговора си със Сметърст в заведението в Дамаск.

— Значи той казал: „Но как да предам приятеля си?“ — повтори замислено О'Рурк. — И е бил разтревожен.

— Някой има ли да допълни нещо? — попита господин Паркър Пайн.

Лекарят се прокашля.

— Може би има нещо общо със... — започна той и млъкна. Останалите го насърчиха и той продължи: — Просто чух как Сметърст

казва на Хенсли: „Ти не можеш да отречеш, че има изтичане на информация от твоя отдел.“

— Кога беше това?

— Точно преди да тръгнем за Дамаск вчера сутринта. Помислих си, че те просто се шегуват. Не съм си представял... — Той спря.

— Приятели, това е много интересно — рече генералът. — Парченце по парченце събирате доказателства.

— Споменахте за торбичка с пясък, докторе — обади се господин Паркър Пайн. — Би ли могъл човек сам да си изработи такова оръжие?

— Тук има достатъчно пясък — отбеляза сухо лекарят и взе малко пясък в ръка.

— Ако сложите пясъка в чорап, например — започна О'Рурк и спря объркано.

Всички помнеха двете кратки изречения, които Хенсли беше казал предната нощ. „Винаги си нося допълнителен чифт чорапи. Човек никога не знае какво може да му се случи.“

Настъпи тишина. Сетне господин Паркър Пайн я наруши и спокойно каза:

— Господин Лофтус, според мен допълнителният чифт чорапи на господин Хенсли в момента се намират в джоба на палтото му, което е в автобуса.

За около минута очите на всички бяха вперени в една тъжна фигура, открояваща се на хоризонта, която крачеше напред-назад. Хенсли се беше отделил, след като откриха мъртвеца! Всички уважиха желанието му да се усамоти, тъй като знаеха, че с мъртвия бяха приятели.

— Ще отидете ли да ги вземете и да ги донесете? — попита Паркър Пайн.

Лекарят се подвоуми.

— Не искам... — промърмори той. Отново погледна към Хенсли. — Струва ми се малко непристойно.

— Трябва да ги вземете. Моля ви. Обстоятелствата са необичайни. Тук сме изолирани. Трябва да узнаем истината. Ако донесете чорапите, предполагам, че ще успеем да се доближим до нея — каза господин Паркър Пайн.

Лофтус се обърна и послушно тръгна.

Господин Паркър Пайн дръпна генерал Поли настрана.

— Генерале, мисля, че вие седяхте от другата страна на пътеката срещу капитан Сметърст.

— Точно така.

— Някой ставал ли е и преминавал ли е покрай вас?

— Само англичанката, госпожица Прайс. Отиде до тоалетната в дъното.

— Олюляваше ли се?

— Естествено, клатенето на автобуса я носеше ту насам, ту натам.

— И тя беше единственият човек, когото сте видели да се движи?

— Да — генералът го погледна учудено и каза: — Кой сте вие, питам се? Командвате, а не сте дори военен.

— Видял съм много неща от живота — отвърна господин Паркър Пайн.

— Пътували сте, така ли?

— Не — каза господин Паркър Пайн. — Седях по цял ден в една кантора.

Лофтус се върна с чорапите. Господин Паркър Пайн ги взе и ги разгледа. *От вътрешната страна на единия от тях все още имаше полепнал влажен пясък.*

Той си пое дълбоко въздух и каза:

— Сега вече ми е ясно.

Очите на всички се обърнаха отново към крачещата напред-назад фигура.

— Бих искал да видя тялото, ако може — рече господин Паркър Пайн.

Отиде с лекаря до мястото, където бе поставено тялото на Сметърст, покрито с мушама.

Лекарят махна покривалото.

— Няма нищо за гледане — отсече той, но очите на господин Паркър Пайн бяха приковани върху вратовръзката на мъртвия човек.

— Значи Сметърст е учил в Итън? — продължи той.

Лофтус го изгледа учудено.

Следващият въпрос съвсем го обърка.

— Какво ви е известно за младия Уилямсън? — продължи да пита той.

— Нищо. Срегнах го в Бейрут. Аз идвах от Египет. Но защо питате? Наистина...

— Ами защото, именно по неговите показания, ще пратим на бесилката един човек, нали? — отвърна със закачлива нотка в гласа си господин Паркър Пайн. — Трябва да бъдем внимателни.

Той продължи да разглежда вратовръзката и яката на мъртвия. Разкопча копчетата и махна яката. Погледна я и възкликна:

— Виждате ли това?

От вътрешната страна на яката имаше малко кръгло петно кръв.

Наведе се, за да разгледа още по-отблизо открилия се врат.

— Този човек не е убит с удар по главата, докторе — каза бързо той. — Бил е промушен в основата на тила. Можете да видите малката дупчица.

— Пропуснал съм я!

— Имали сте предварително изготвена версия — каза почти извинително господин Паркър Пайн. — Удар по главата. Лесно е да се пропусне такава рана. Тя едва се вижда. Едно бързо промушване с малък и остър инструмент и смъртта настъпи незабавно. Жертвата дори не може да извика.

— *Стилет* ли имате предвид? Мислите, че генералът...

— По общо мнение италианците и стилетите обикновено вървят ръка за ръка... Вижте, пристига някаква кола!

На хоризонта се появи туристическа кола.

— Това е добре — каза О'Рурк, който се бе приближил към тях. — Дамите могат да се качат на нея.

— Ами нашият убиец? — попита господин Паркър Пайн.

— Имате предвид Хенсли...

— Не, нямам предвид Хенсли — отсече господин Паркър Пайн. — Знаем, че Хенсли е невинен.

— Вие... Но защо?

— Виждате ли, в чорапа наистина имаше пясък.

О'Рурк го загледа слисано.

— Моето момче — продължи внимателно господин Паркър, — разбирам, че не изглежда много логично, но е така. Сметърст не е ударен по главата виждате ли, а е намушкан. — Той направи малка пауза и след това продължи: — Спомнете си отново разговора, за който ви казах, разговорът ни в заведението. От него вие си избрахте една

така да се каже, важна за вас фраза! Но мен ме порази друга. Когато, му казах, че „вдъхвам доверие“ той възкликна: „Какво? И вие ли...?“ Не ви ли прави впечатление, че е доста странно да определите по този начин изтичане на информация от отдела. „Вдъхва доверие“ подхожда повече на някой като изчезналия Самуел Лонг например.

Лекарят подскочи.

— Да, може би... — измънка О'Рурк.

— Подметнах на шега, че е възможно офейкалият господин Лонг да е един от нашата група. Да предположим, че наистина е така.

— Какво... Това е невъзможно!

— Напротив. Какво знаете за тези хора, освен имената им и нещата, които те самите споменават за себе си. Дали аз съм наистина господин Паркър Пайн? Дали генерал Поли наистина е италиански генерал? А какво ще кажете за тази госпожица Прайс старша, която прилича на мъж и наистина се нуждае от бръснене?

— Но той... Сметърст не е познавал Лонг?

— Сметърст е бил в Итън. Лонг също е бил в Итън. Сметърст може би го е познавал, макар че не го е споделил с вас. Възможно е да го е разпознал между нас. В такъв случай, какво с могъл да направи? Не е много умен и положението започва да го тревожи. Накрая решава да не казва нищо до Багдад. Но след това повече няма да държи езика си зад зъбите.

— Мислите, че един от нас е Лонг? — попита все още замаян О'Рурк, пое си дълбоко въздух и продължи: — Трябва да е италианецът... А какво ще кажете за арменецът?

— Да се направи на чужденец и да вземе чуждестранен паспорт е наистина много по-трудно, отколкото да си остане англичанин — рече господин Паркър Пайн.

— Госпожица Прайс? — попита недоумяващо О'Рурк.

— Не — поклати глава господин Паркър Пайн. — Това е нашият човек!

С почти приятелски жест той постави ръка върху рамото на мъжа до себе си. Но в гласа му нямаше нищо приятелско, нито пък в хватката на силните му ръце.

— Водач на въздушна ескадрила Лофтус или господин Самуел Лонг, няма значение как ще го наречете.

— Но това... това е невъзможно! — заекна О'Рурк. — Лофтус е в армията от години.

— Но вие никога преди това не сте го срещали, нали? Никой от вас не го познава. Той просто не е *истинският* Лофтус.

Мълчалият до момента господин най-сетне проговори:

— Много умно от ваша страна! Впрочем, как се досетихте?

— Вашето мнение, че Сметърст е умрял, защото си е ударил главата, беше смешно. О'Рурк ви подсказа тази идея, когато разговаряхте вчера в Дамаск. Помислили сте си: „Колко е просто!“ Вие сте единственият лекар между нас. Каквото и да кажете, ние ще го приемем. Разполагате с докторската чанта на Лофтус. Там са неговите инструменти. Лесно ви е било да изберете някой подходящ малък инструмент, с който да си послужите. Навеждате се над Сметърст, за да му кажете нещо и докато говорите, забивате оръжието, където трябва. Говорите му още една-две минути. В колата е тъмно. Кой би ви заподозрял? После откриваме мъртвото тяло. Вие давате заключение за смъртта. Но не всичко минава така лесно, както сте си го мислили. Възникват съмнения. Решавате да използвате друго, за да се защитите. Уилямсън цитира разговора, който е чул между двама ви със Сметърст. Ние приемаме, че разказаното се отнася за Хенсли и вие добавяте една унищожителна малка измислица за изтичане на информация от отдела, в който той работи. Тогава направих една последна проверка. Споменах за пясъка и чорапите. Точно тогава вие взехте в шепата си пясък. Изпратих ви да намерите чорапите, *за да можем да узнаем истината*. Но аз нямах предвид онова, което вие си помислихте. *Вече бях проверил чорапите на Хенсли*. По тях нямаше никакъв пясък. Вие го сложихте там по-късно.

Господин Самуел Лонг запали цигара.

— Предавам се — каза той. — Късметът ми изневери. Известно време имах добра преднина. Те бяха по петите ми, когато стигнах в Египет. Срещнах Лофтус. Отиваше в някаква част в Багдад и не познаваше никого там. Такъв шанс не беше за изпускане. Купих го. Струваше ми двадесет хиляди лири. Но какво бяха тези пари за мен! За проклетия налетях на Сметърст! Едва ли е имало по-упорит глупак от него! Прислужваше ми докато бях в Итън. По онова време той ме смяташе за герой и ме боготвореше. Не му се искаше да ме предаде! Направих всичко възможно да го убедя и накрая той обеща да не си

отваря устата, докато стигнем в Багдад. Каква друга възможност имах? Никаква. Изходът беше един-единствен — да го елиминирам. Но искам да ви уверя, че не съм убиец по природа. Способностите ми са в съвсем друга област. — Лицето му се промени, сякаш изведнъж се сви. Той се олюля и тежко се свлече на земята.

О'Рурк се наведе над него.

— Навярно синилна киселина, сложена в цигарата — отбеляза господин Паркър Пайн. — Комарджията загуби последната си карта.

Той се огледа наоколо — пред погледа му се разстилаше безкрайната пустиня. Слънцето печеше ожесточено. Бяха тръгнали от Дамаск едва вчера — през Портата към Багдад.

*Не минавай през мен, о керван, и да пееш надей.
Чуваш ли тишината на мъртвите птици,
която сякаш като птица пърха?*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.